

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sărbători 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Să arătăm lui Dumnezeu nu numai
fața plină de lacrimi ci și cea lu-
minată de bucurie

de ION AGĂRBICEANU

De bună seamă nu pot fi numiți copii buzi aceia cari se apropie de părinții lor numai când au vr'o lipsă, vr'o durere, iar când le merge bine îi uită. ca și când n'ar fi.

Tot așa nu pot fi creștini buni aceia cari îl uită pe Dumnezeu când le merge bine: nu se roagă, nu se duc la biserică, nu se spovedesc, nu se cuminecă, — ca și când n'ar fi Dumnezeu.

Toți ne arătăm lui Dumnezeu mai des fața cea plângătoare decât cea de veselie. Dacă Dumnezeu nu ar fi a toate știutor, am putea spune că El nici nu ne cunoaște fața noastră cea de bucurie, așa de rar stăm în fața lui la rugăciune când ne merge bine.

Frumos și creștinesc, înțelept și de lipsă lucru este să ne rugăm lui Dumnezeu și când suntem fericiți, mulțumindu-I tot Lui pentru bucuria noastră.

Pentru că El ne dă și mulțumirea și fericirea, El ne dă de bună voia Lui, și de cele mai multe ori fără să cerem, comorile trupești și sufletești cari ne fac mulțumiți. Și numai atâta vreme, cât vrea El să ni le dea.

Și mai este ceva. Dacă ne rugăm lui Dumnezeu numai în suferință, dacă-I arătăm numai fața plină de lacrimi, noi îl cunoaștem pe Dumnezeu numai ca atotștiutor, milostiv și atotputernic. Pentru că în suferință numai la acestea însușiri ale lui Dumnezeu ne gândim.

Dar Dumnezeu mai este *prea înțelept, prea drept, îndelung răbdător, vecinic*. Și la acestea însușiri ale Lui ne-am gândi mai bine când ne-am ruga în vreme de bucurie și de fericire. Am vedea atunci mai mult din ființa, din fața lui Dumnezeu.

Și am ajunge și la rugăciunea cea mai înaltă, la rugăciunea de *preamărire*, de slavă, de laudă adusă lui Dumnezeu.

DUMINECA ÎNAINTE DE ÎN. SF. CRUCI

PREOTIA

În marea sa iubire față de omenire, Tatăl ceresc trimite pe Fiul său în lume, nu „ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască lumea prin el” (Ioan 3,17).

Mântuitorul nu a putut rămânea pe pământ în chip văzut până la sfârșitul veacurilor. Pentru aceea a încredințat apostolilor și urmașilor lor — episcopii și preoții — sarcina de-a continua opera mântuirii. „Precum m'a trimis pe mine Tatăl și eu vă trimitt pe voi” (Ioan 20,21). „Nu voi m'ați ales pe mine, ci eu v'am ales pe voi și v'am pus ca să mergeți și roada să aduceți.” (Ioan 15,16.)

În acest scop trimișilor săi le-a dăruit puterea întreită de-a fi învătători, mijlocitori și păstori a-i oamenilor.

1) **Ca învățători** au să vestească adevărurile descoperite de Isus, cuvântul vieții și poruncile dumnezeiești, „... învățați toate neamurile” (Mat. 28,19), „... Vestiți evanghelia la toată făptura...” (Marcu 16,15). *Poartă fapta lui Hristos.*

2) **Ca mijlocitori** între Dumnezeu și om, aduc lui Dumnezeu „daruri și jertfe pentru păcate” (Evrei 5,1) îi dau Lui închinare, mulțumită, satisfacție și cereri. Impacă mânia dreaptă a Monarhului lumii ofensat de nesupunerea omenească de păcate. În baza cuvintelor „aceasta să o faceți spre pomenirea mea” (Lc. 22,19) săvârșesc jertfa nesângeroasă a liturghie. El sunt locuitori ai arhireului veșnic Isus Hristos „preot în veac după rânduiala lui Melchisedec” (Ps. 109,4).

Servesc pe om. Îl renașc prin botez, (Mat. 28,19) îl întăresc prin mir (Fapte 8,17) îl curățesc sufletul în spovedanie (Ioan 20,23), îl nutresc în cuminecare (Ioan 6,51) îl binecuvintează în căsătorie.

3) **Ca păstori** sunt îndatorați și au dreptul să cârmuiască turma cuvântătoare la pășune sănătoasă, s'o apere de lupi răpitori, să abată laolaltă oile răslețe, să scoată din staul pe cele infectate „ori câte veți lega pe pământ vor fi legate și în ceriu” (Mat. 18,18) *Pașteți turma lui Dumnezeu cea dintre voi priveghind... cu bună voință* (1 Petru 5,2).

Creștinii au să răspundă ascultând de reprezentanții lui Hristos „... cel ce se lapdă de voi de mine se lapdă” (Lc. 10,16).

Mai mult: preotul trebuie iubit și cinstit ca pe un mare binefăcător al nostru. Ascultați: „Fără, preot moartea și suferințele Mântuitorului n'ar ajunge nimic. Priviți popoarele sălbatice: la ce le-a servit că Mântuitorul a murit? Vai sârmanii, nu vor putea avea parte din binefacerile Răscumpărării până când nu vor avea preoți ca să le facă aplicarea sângelui său zice sf. Ioan Vianney.

Se înșeală amarnic cei ce se țin creștini buni cu toate că ușor defâlmează preoțimea.

Nu ești și nu poți fi: iubitor de Hristos și hulitor de preot deodată. Cauza lui Hristos de-ți zace la inimă și vrei să o servești atunci nu huli preoții cu slăbiciuni ci te roagă smerit pentru îndreptarea lor.

Pe preotul pătimăș Dumnezeu nu-l despoaie de puterile odată încredințate. Deslegările și cuminecările făcute la el sunt bune și valabile ca și când era nepătimăș. Tu pentrucel despoi de cinstea cuvenită slujbei ce o poartă?

Spune sf. Ioan Vianney: „Preotul acela pe care-l disprețuși va fi, poate, cel care vă va deslega în ora morții”.

Acelaș sfânt mărturisea despre sine: „Dacă aș întâlni un preot și un înger, aș saluta preotul înainte de a saluta îngerul. Acesta din urmă este prietenul lui Dumnezeu, pe când preotul este locuitorul”.

Pr. TEOFIL

OGORUL

de G. B. Sântioneanu

Aceiași trudă și muncă ca și în trecut. Omul adună tot mai multe roade pentru zilele posomorite ale iernii. Inima lui se mângăie de frumusețea belșugului. Ochiul își fugărește privirile, peste valul de porumb ce tremură din frunzele ruginite de bătrânețe.

Tot pământul e încărcat de belșug părguit în căldura binefăcătoarei veri.

Sudoarea, ce și-a brăzdat obrajii părliți de lumina soarelui, și și-a muiat de atâtea ori cămașa, azi e răsplătită.

Dar munca încă nu s'a terminat. E timpul ca fierul ruginit de odihnă a plugului, să-l faci să străluciască iarăș, înfigându-l din nou în pământul lanurilor tale. Brazde adânci și negre să se înșiruie prăvălitate peste care să arunci sămânța viitoarei pâini.

E vremea ogorului.

Omul, în fuga trudniciei tale oprește-te!. Ai ajuns pe povârnișul vieții. Primăvara copilăriei a trecut presărată pe cale cu flori și zâmbete. Tinerețea, cu imbolduri și fructe în dezvoltare cu urcușuri și ispite încălțite, a zburat.

Printr'o opintire ai ajuns pe povârniș.

Incepe Toamna vieții. Roadele tale încep să se vadă — bune rele cum sunt, ele se adună una lângă alta frământându-te continu.

În Toamna vieții omul începe să-și revadă roadele. Omul sărguincios și cumpătat și-a agonisit ceva avere, omul lacom de mărire, și-a câștigat o slujbă undeva; omul beutor a pornit-o către sărăcie, omul destrănat a căzut în boale. Care, după cum a sămănat așa culege.

Aruncă o privire îndărăt, la viața sufletului tău, și vezi; care sunt roadele ei?

(continuare în pag. 2-a)

Sfântă Cruce

Sfântă cruce prea iubită,
De mulți ești disprețuită
Dar noi vrem să te iubim
Și în veci să te cinstim

Sfântă cruce prea slăvită,
De Hristos ai fost stințită,
Când pe tine a murit
Cu trei cuie răstignit.

Omul dacă te iubește
De păcat se mântuiește.
Cruce sfântă, ne'nchinăm
Înainte ta cădem.

Pe Calvar cu greutate
Te-a purtat Hristos pe spate,
Pentru-al nostru greu păcat
Sub povoață-ți a picat.

Sfântă Cruce prea mărită,
Din belșug ai fost stropită
De sângele lui Hristos
Ce din trupu-I I-s'a stors.

De-atunci ești semn de'ndurare
De izbândă, de scăpare.
Sfântă cruce te salut
Și mă pun sub al tău scut.

Tu ești steagul fericirii,
Tu ești arma mântuirii,
Sfântă cruce, te ador,
Lângă tine vreau să mor.

Și când trupu 'n nesimțire
Va fi pus spre putrezire,
Strajă fii l'al meu mormânt,
Cât voiu zace în pământ.

Iar în ziua judecării,
Ziua mare a dreptății,
Când pe cer vei apărea,
Vreau să fiu la dreapta ta.

Dobândă nu camătă

Morala creștină îngăduie do-
bânda și urgisește camăta.

Sub dobândă se înțelege câș-
tigul moderat primit dela per-
soana căreia i-am împrumutat
un lucru folositor: bani, vin,
grâu, oleu ș. a. Câștig primit
sub formă de despăgubire pen-
tru pierderea folosului ce îl a-
ducea acel lucru în vremea
cât a lipsit dela stăpânul său.
Prin pilde se va lămuri mai
bine chestiunea. A.) Tanța știe
că primăvara trebuie să cumpere
totdeauna fân pentru vite. Recol-
ta lui e nesuficientă. Vrea să
cumpere acum de cu toamnă.
Are bani gata pentru nevoia a-
ceasta. Dar Nechita vecinul său
are lipsă de un împrumut de
bani fără amânare. Cere dela
Tanța. Pentru că știe că la primă-
vară fânul se va scumpi, pro-
mite lui Tanța dobândă ca să nu
suferă pagubă binefăcătorul său.
Tanța n'a păcătuit când primă-
vara reprimind suma a luat și
dobândă. Are ca motiv drept:
paguba ce-ar fi îndurat-o (dam-
num emergens).

B) Toader are de gând să
cumpere o acție la cooperativa
satului. Un nepot al său—Rica
—cere împrumut banii destinați
pentru „consum”. Toader îi dă
cu dobândă din cauza câștigului
ce-l perde după acție în vre-
mea cât banii vor sta la Rica.
Nu face un lucru neiertat. Are

cauză justă: câștigul ce înce-
tează (lucrum cessans).

C) George nu poate scăpa de
stăruințele lui Ionel care-i
cere bani împrumut. De câteva
ori l-a refuzat. Ionel e un co-
merciant slab de înger. Cedează
luxului: cheltuiește peste veni-
turi și trăește boerește—Geor-
ge se teme că Ionel nu va pu-
tea să-i restituie la vreme banii.
—Frica de a ajunge păgubaș îi
dă drept să ceară dobândă cum-
pătată. Are ca motiv primejdia
în care își pune roada cruțări-
lor sale (periculum sortis)

Așadar dobânda este acope-
rirea pierderii stăpânului. Nici
de cum plăta pentru binefacere.
În cazul din urmă ia numirea
de camătă care este oprită cu
asprime de legea lui Dumne-
zeu.—Cămătăria vatămă iubirea
ce-o datorăm aproapelui nostru.
Isus ne sfătuește: „Dați împru-
mut nimica așteptând” (Lc. 6,35)

—Prin urmare e cămătar cel
ce încasează interese după împru-
mut fără să aibă nici un
titlu de drept (cauză justă) ori
pretinde interese mai mari decât
il împrumutătorul. Și
atunci căutând să se îmbogățeas-
că din lipsa altuia, calcă porun-
ca lui Dumnezeu care zice: „ar-
gintul tău să nu-l dai lui în
camătă” (III Moise 25,37). Le-
gea civilă fixează sumele inte-
reselor și așa confirmă că exis-

tă cauze juste de dobândă în
împrejurările de loc și timp un-
de se legitimează. În România
este fixat ca dobândă legală
—6,50 lei. Maximum 14,50 le
când subsistă împrejurări spe-
ciale în acel caz. Îngăduința le-
gii civile e socotită ca valabilă
și permisă de morala creștină.

T. HERINEANU

Ogorul

continuare din pagina 1-a

Gândește, că iarna rece a
mormântului bate la ușa vieții
tale.

Adunata-i tu destule roade
cu care vei intra în vieța
vecinică?

În urma coarnelor de plug
privește brazda umedă și te
gândește că ea ți-a dat o pâine.

E vremea ca să implânți
plugul iubirei și a binefaceri-
lor în glia sufletului tău. Să
semeni peste brazde sămânța
cea bună ca să ai o pâine
pentru vieța de apoi.

Pregătește-ți Ogorul!

IN DRUMUL VIETII

Fii mut când ai dat, vorbește
când ai primit.

*

Corpul se susține prin ali-
mente și sufletul prin fapte bune

*

Acela care își stăpânește
mânia învinge pe cel mai mare
dușman al său.

Importanța mântuirii

de Sf. Alfons M. de Liguori

Vă rugăm pe voi fraților, să faceți
mai mult. (I. Tes. 4,10).

Afacerea cea mai însemnată

Pentru noi oamenii, cea mai însemnată afacere,
este cu siguranță, mântuirea veșnică, iar noi chiar
aceasta o băgăm mai puțin în seamă. Omul își
dă toată silința și aleargă fără încetare pentru ca
să dobândească o slujbă mare, să câștige într-o
pără, să încheie o căsătorie fericită. Câtă grijă
pune la toate: nu mănă, nu doarme, ci continu
se gândește la acestea.

Dar pentru asigurarea mântuirii sufletului ce
face? Nu face nimic, ba face totul pentru perde-
rea sufletului. Cea mai mare parte a creștinilor
trăiesc ca și când moartea, judecata, raiul, iadul
și veșnicia nici n'ar fi adevăruri de credință, ci
povești născocite de poezi. Câtă supărare nu pri-
cinuește un proces pierdut sau o recoltă distrusă!
Câtă sânguință nu se arată în repararea unei pa-
gube suferite! Perde cineva un cal, un câine
chiar, cu câtă sânguință nu l caută! Pierde însă
grația lui Dumnezeu? perde curățenia sufletului
doarme, glumește și râde mai departe. E de mi-
rat, că toți se rușinează ca să fie numiți negli-
jenți în afacerile lumesti și sunt atâția cari nu se
rușinează a fi neglijenți față de mântuirea ve-
șnică. Pe sfinți îi numesc înțelepți pentru că s'au
îngrijit numai de fericirea de apoi; iar ei înșiși
se gândesc la toate, numai la suflet nu. Să ne
convingem deci că grija mântuirii de veci este
afacerea cea mai însemnată, singura afacere
și afacere ireparabilă, adică odată neglijată,
nu se mai poate altul îndrepta.

Este afacerea cea mai însemnată, pentru că pier-
zând sufletul am pierdut totul. Sf. Ioan Gurăde-
aur zice că: Sufletul este mai scump decât toa-
tă lumea. Ca să înțelegem aceasta este destul
să știm că însuși Dumnezeu a dat pe Fiul său
mortii, ca să mântuiască sufletele noastre! Așa

a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe Fiul său
cel unul născut l-a dat. (Io. 3,16). Isus Hristos,
Cuvântul veșnic, și-a dat învoirea să răscumpere
sufletele chiar cu sângele său: *Sunteți cumpă-
rați cu mare preț.* (I Cor. 6,20). Așa că Sf. Au-
gustin zice: „Răscumpărarea s'a ridicat la un
preț atât de mare, încât se pare, că omul pre-
țuiește cât însuși Dumnezeu”. De aceea Isus Hris-
tos zice: *Ce va da omul în schimb pentru su-
fletul său?* (Mat. 16,26). Deci dacă sufletul pre-
țuiește atât de mult, cu ce bun din lume îl va
schimba pierzându-l? Cu tot dreptul numia Sf.
Filip Neri nebul pe acela, care nu-i cu grija la
mântuirea sufletului.

Dacă pe pământ ar fi oameni muritori și oa-
meni nemuritori; iar cei muritori ar vedea că
cei nemuritori sunt cuprinși de grija lucrurilor
pământești, că se gânjesc numai la onoruri, a-
veri și desfătări trecătoare cu siguranță le-ar zi-
ce: „O nebulii! voi vă puteți câștiga bunuri ve-
șnice și vă stă mîntea numai după acestea lucruri
deșarte și trecătoare? Pentru aceste lucruri voi vreți
să vă osândiți de bună voie la pedepsele veșni-
ce pe lumea ceialaltă? Lăsați ca la bunurile pă-
mântești să ne cugetăm numai nefericiții de noi,
pentru cari cu moartea toate se gată”. O, dar
nu-i așa. Noi toți suntem nemuritori. Atunci cum
se poate înțelege, că atâția își dau sufletul pier-
zării pentru plăcerile ticăloase ale acestei lumi?
„Cum se poate—zice Salvian— că creștinii cred
în judecată, în iad și în veșnicie, și totuși trăesc
fără a se teme de ele?”.

II

Singura afacere

Afacerea mântuirii veșnice nu este numai cea
mai însemnată, ci este singura afacere ce o a-
vem în vieța aceasta: *Un lucru trebuiește* (Luca
10,42). Plânge sf. Bernard nebulia creștinilor, cari
socotesc jucăriile copiilor fleacuri copilărești;
iar jucăriile celor mari le privesc de afaceri se-
rioase. Această nebulie a celor mari e nebulia
cea mai mare. *Ce folos este omului, de ar do-*

bândi lumea toată, iar sufletul său și-l va
pierde, zice Domnul (Mat. 16,26). Frate dragă,
dacă tu te vei mântui, ce importanță are că tu
pe lumea aceasta ai fost sărac, năcăjit și dispre-
țuit, pentru tine atunci va fi streină orice durere
și nenorocire, vei fi mângăiat pe vecii vecilor,
acolo unde nu este durere, nici întristare nici
suspinare ci vieță fără de sfârșit. Dacă însă vei
pierde ceriul, dacă vei fi osândit la iad, ce folos
vei avea că te ai desmerdat în toate plăcerile lu-
mești, că ai fost cândva bogat, cu vază și cu
nume mare? Cine-și pierde sufletul, pierde tot-
tul: bucuriile, onorurile, averile, toate sunt pierdute.

Ce vei răspunde lui Isus Hristos în ziua jude-
cării? Dacă un împărat ar trimite pe un supus
al său într-o cetate streină ca să isprăvească vr'o
afacere însemnată, și dacă acesta în loc de a-și
vedea de treaba incredințată lui, s'ar apuca de pe-
trecheri, teatre și chefuri, și dacă prin aceasta ar
compromite toată cauza care i-a fost incredințată,
oare ce va putea raporta înaintea împăratu-
lui când se va reîntoarce? Dar cu cât va fi luat
la răspundere mai greu acela pe care Dumnezeu
l-a așezat în lumea aceasta, ca să-și lucreze mân-
tuirea sufletului său, iar nu ca să se dedea la
tot felul de plăceri, la vânare după bogății și la
râvnă după onoruri? Cei lumești se îngrijesc
numai de vieța aceasta nu și de vieța ce va să fie.

Sfântul Filip Neri zice odată unui tânăr talen-
tat din Roma, numit Francisc Zazzera care era
foarte dedat după lumea aceasta: „Fiul meu, tu
vei avea un strălucit viitor, vei ajunge un ad-
vocat renumit, apoi prelat, apoi cardinal, și în
urmă, cine știe, poate chiar și papă.. Și apoi?
Și apoi?.. Mergi, îi zise sfântul, mergi și te
gândește asupra cuvintelor acestora din urmă”.
Francisc s'a dus acasă, dar în capul său sunau
mereu cuvintele: „Și apoi” „Și apoi”. Gândindu
se mereu la cele din urmă ale sale, i s'au potol-
lit toate pornirile de ambiție și trufie lumească
și chiar a părăsit lumea intrând în Ordul sf. Fi-
lip, trăind restul vieții sale numai pentru Dumnezeu.
Mântuirea sufletului este singura noastră afa-

20.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

Noua prorocită cu noi apucături

Vai de cei ce trag nedreptatea cu funiile minciunii, și păcatul, cu frânghiile carului! (Isaia 5,18).

Noua prorocită—Elen Harmon—s'a căsătorit la 30 August 1846, cu pietrarul James White. Astfel și-a luat numele de E. G. White.

Amândoi erau atât de săraci, încât n'aveau nici mobilă în casă. O familie. Howland, le-a dat o cameră să locuască de pomană, iar mobilă și-au împrumutat-o dela alții.

El lucra la piatră. Această carieră era foarte oboșitoare. Ea îl compătinea foarte mult și zicea mai târziu: „Bărbatul meu lucra foarte greu!”.

„El a părăsit cărutul pietrelor, și a început alt lucru. Acum mergea cu săcurea, la tăiat de lemne. Cu o durere pe care o avea în spinare, lucra de dimineață până seara pentru 50 cenți [cam 50 lei] pe zi”.

„Intr'o zi mi-se terminase totul — zise E. G. White — și nu mai aveam nimic pentru mâncare, și bărbatul meu a cerut dela patronul (stăpânul) său bani sau alimente [de ale mâncării].”

„Era o zi frumoasă, (dar inima lui James White era foarte tristă căci stomacul lui era gol: (N. A.) și el a mers cam cinci kilometri pe jos până acolo și înapoi. Pardesiul îi era rupt. În spate purta un sac (o traistă goală) pentru merinde”.

„Când a ajuns acasă, zdrobit de oboseală, mi s'a frânt inima de mila lui și eram foarte tristă. Am plâns. N'am mai putut să-mi opresc lacrimile și am plâns cu putere ore întregi, până am leșinat. Câte odată ne scufundam în griji și rămâneam departe de Hristos” [E. G. White în cartea „Vieți de oameni” p. 132-134].

Dar în scurt timp li s'a schimbat situația. E. G. White fiind o femeie foarte șmecheră, a prevăzut că va avea copii mulți iar greutățile familiare li se vor înmulți de aceea a proiectat câteva planuri.

Ea „a pus pe tapet” mai întâi două principii fundamentale, ca chestiune principală de mântuire, sub condiții de moarte: sâmbăta și noile metode de propagandă adventistă prin literatură.

Până la 22 Octomvrie 1844, adventiștii jidanului Ioseph Wolff și ai lui William Miller, au serbat ziua Duminecii și se numeau: „adventiști de ziua întâi”.

În anul 1847 însă, E. G. White, a primit sugestiile căpitanului de vapor Ioseph Bates, că de-acum toți creștinii trebuie să serbeze ziua sâmbetii în locul Duminecii.

Ea, ca să poată convinge pe adventiști, a început să spună că a fost răpită în mărirea lui Dumnezeu în Sfânta Sfințelor din cer. Acolo, zice că a vorbit cu Domnul Hristos. El i-a deschis lădița în care sunt cele zece porunci; i-a spus că trebuie să se serbeze sâmbăta și nu Dumineca (E. G. White în cartea *Experiențe și viziuni* pag. 15-17).

Puținii membrii adventiști însă, cari au mai rămas după zăpăceala lor din 23 Octomvrie 1844, auzind minciunile grosolane ale acestei prorocii mincinoase, au părăsit-o și pe ea, și „au plecat fiecare unde i-a tăiat capul”.

Lângă învățăturile ei, n'au mai rămas nici 100 de membrii. Pe aceștia i-a organizat, iar în anul 1860

le-a dat numele de: „adventiști de ziua șaptea” și serbează sâmbăta.

E. G. White se laudă că în anul 1848 a avut o viziune în care Domnul Hristos i-a spus, că misiunea ce i s'a încredințat ei nu o poate aduce la îndeplinire decât „pe calea scrisului” adică prin presă.

După ce i-a dispărut această viziune, Ea a spus bărbatului său: „Am o solie pentru tine. Tu trebuie să începi a tipări o mică revistă pe care s'o răspândești printe oameni. Să fie mică, mică la început, dar pe măsură ce oamenii o va ceti, îți vor aduce banii cu cari să o tipărești mai mare, și îndată succesul tău va crește.”

„Mi-a fost arătat că acest început mic va crește tot mai mult până va ajunge să umple de lumină toată lumea”.

E. G. White, s'a sucit și s'a învățit până când le-a mișcat inimile acestor aproape 100 persoane, cu cari să înceapă lucrarea. Dar cu ce să tipărească foaia, că toți erau săraci? — „goi ca și puii fără piene!” Dintre aceștia, trei s'au făcut predicatori, cu dela sine putere. Aceștia sunt: E. G. White, James White și Ioseph Bates, iar șeful general era femeia aceasta care zicea că are vedeniile.

În anul 1849 pietrarul și tăietorul de lemne White, începe să publice o foaie mică în 8 pagini sub titlul: „Adevărul prezent”. Foaia era scrisă într'un stil și cu un conținut foarte curios, caraghios, cum obișnuesc a scrie totdeauna.

Chiar după scrierile lor, această femeie, ale cărei cărți azi au umplut lumea, era bolnavă de nervi. Nu putea dormi noaptea ci se scula și scria mereu diferitele sale nălciri și păreri despre învățătura Domnului Hristos.

Cu toate acestea, învățăturile ei, nenorocirii de adventiști le socotesc la fel de sfinte și drepte ca sfânta

Scriptură. Pe nimeni afară de Dumnezeu nu recunosc înaintea acestei femei. Ea este prorocița cea mai mare din lume. Conferința generală a lor a declarat solemn: „Nu există nimeni în aceasta lume, care să poată prezice, ca această soră”. (Zion — Wächter No 18 din 21 Septemvrie 1914, publicat în *Solul Misionar XII No 1* pag. 4-6).

Cele aproape 100 persoane erau „rupte de foame” și în loc a-și vedea de alt lucru, așteptau cu nerăbdare să apară foaia de sub tipar, ca s'o vândă poporului ca și „pâinea bună

Ellen G. White, prorocița adventismului și proaspătă”, deși nu era decât „otravă”.

Când apărea foaia, ei erau acolo. Iși lua fiecare câte un pachet și alerga răcnind din răspuțeri: „Papa-litatea a schimbat și hotărât serbarea zilei soarelui adică Dumineca, în locul zilei sâmbetei. Acei cari vor serba Dumineca vor suferi buboalele nevindecabil și plăgile mistuitoare, cari vor veni peste ei și nu vor găsi nicăiri mântuire, ci vor fi nimiciți.” (Marea luptă p. 526 și *Experiențe și viziuni* 35).

(continuare în pag. 4)

cere, fiindcă numai un singur suflet avem. Un Principe a cerut dela papa Benedict XII un lucru care nu i se putea da fără de păcat. Papa răspunse trimisului: „dacă aș avea două suflete, aș putea pierde unul pentru Principe, și celalalt să-l țin pentru mine; dar fiindcă am numai un singur suflet, eu nu pot și nici nu vreau să-l pierd”. Sf. Francisc Xaveriu zice că, în lume este un singur bine: mântuirea sufletului, și un singur rău: osândirea lui. Sf. Tereza spunea mereu călugărilor: *Surorilor, un suflet, o veșnicie!* Voind să zică: dacă ai pierdut un singur suflet, ai pierdut totul, și încă pe veci. De aceea se ruga David: *Una am cerut dela Domnul, aceasta o voi căuta, ca să locuiesc în casa Domnului.* (Ps 26,6). Doamne, un singur lucru cer dela tine, mântuește-mi sufletul și nimic altceva!

Cu frică și cu cutremur lucrați mântuirea voastră. [Fil. 2,12]. Cine nu se teme și nu tremură de frica osândei, acela nu se va mântui. Deci ca să ne mântuim trebuie să asudăm și să ne sârguim căci: *Impărăția cerurilor se silențe și cei ce se silențesc o apucă pe ea.* (Mat. 11, 12). Ca să putem ajunge la mântuire, trebuie ca la moarte, vieța noastră să fie asemenea cu a lui Isus Hristos: *Pe aceea mai înainte i-a și rânduit, ca să fie asemenea chipului Fiului său.* (Rom. 8,29). De aceea trebuie ca să ne străduim cu tot zelul ca să încunjurăm ocazia ce duce la păcat și să întrebuițăm toate mijloacele cari ne ajută să câștigăm fericirea de veci. *Impărăția cerurilor nu se va da unor nepăsători,* zice sf. Bernard, *ci acelor cari se străduiesc cinstit în slujba lui Dumnezeu.* Toți ar dori să se mântuiască, însă așa mai ușor. Ciuda lucrului, zice sf. Augustin, că diavolul se ostenește continu și nu doarme, pentru ca să ne poată da pierzării; iar tu ești atât de nepăsător când e vorba de fericirea ori neericirea ta veșnică!
„*Dușmanul privegează, iar tu dormi!*”.

* * *

III

Afacerea ireparabilă

Afacerea mântuirii sufletului este cea mai însemnată, este *unica* afacere, dar mai ales să considerăm că este o afacere *ireparabilă*, adică odată pierdută, nici când nu se mai poate repara. „Nu este nici o greșală atât de mare zice sf. Eusebiu că neglijarea mântuirii de veci”. Toate celelalte greșeli se pot îndrepta: averea pierdută se mai poate câștiga; ai pierdut serviciul după care ai trăit, iar poți ajunge la el, sănătatea pierdută o mai poți recăpăta. Dacă ți-ai pierdut chiar și vieța, mântuindu-ți sufletul, totul ai câștigat. Însă cine și pierde sufletul său, pierdut e fără de scăpare. Numai odată murim. „A fi pierdut odată, este a fi pierdut pe veci” zice sf. Bernard. Cel osândit trebuie să plângă în iad pe veci împreună cu ceilalți nebuni, nefericiți. Chinul lor cel mai înfricoșat este gândul că a trecut pentru ei timpul să-și mai poată ajuta nefericirii lor. *Vara a trecut, seorișul e pe sfârșit și noi tot nemântuiți suntem.* (Ier. 8,20) Întrebați pe înțelepții lumii, cari acum se chinuesc în văpaia focului; întrebați-i ce simțăminte au acum; întrebați-i de sunt îndestuliți că și-au făurit un atare noroc, încât sunt acum osândiți în această închisoare veșnică? Ascultați, cum plâng și zic: *Rătăcit am dar dela calea adevăralui* [Inț. 5,6] Ce folos au însă că-și cunosc greșala acum, când sunt pierduți, fără scăpare? Ce întristare poate avea un om, care a neglijat la timpul său să coasă un cui într'o grindă și din cauza aceasta s'a dărâmat toată casa peste copiii săi și acum privește la ruine fără să pată salva ceva. Pedepsa cea mai grea a osândiților este gândul că din vina lor și-au pierdut sufletul: *Pierirea ta din tine Israile* (Os. 13,9). Sf. Tereza zice, că dacă pierde cineva din vina sa o haină, un inel și chiar un lucru fără preț; de părere de rău și-a pierdut și liniștea, pofta de mâncare și somnul, dar pierzând sufletul prin păcat cum mai poate mânca și dormi liniștit?

O, Dumnezeule, câtă durere pe cel osândit la gândul că e pierdut pe vecie fără nădejdea mântuirii. Va zice: am pierdut sufletul, ceriul și pe Dumnezeu, și toate acestea numai din vina mea.

Poate zice cineva; „Deși fac păcatul acesta, încă nu urmează ca să fiu și osândit, mă voi întoarce”. Îți răspund: Totuși, poate să fii osândit. Ba e aproape sigur ca vei fi osândit, căci Scriptura amenință cu osândă veșnică pe trădătorii încăpăținați, cum ești și tu în cazul de față: *Vai de voi fii dezertori,* zice Domnul (Ir. 30,1). *Vai lor, că s'au abătut dela mine* (Os. 7,13).

Oare prin păcatul acesta, ce-l taci nu-ți pui în primejdie mântuirea veșnică? Și afacerea aceasta e fără importanță, așa încât o poți expune primejdiei? „Nu e vorba de o casă, de o moșie de o slujbă — zice sf. I. Gurădeaur — ci e vorba de chinurile veșnice și de pierderea împărăției cereștii” iar tu vrei ca afacerea cea mai însemnată să o încredințezi unui „se poate”? Tu zici: „Cine știe, poate nu voi fi osândit, sper că Dumnezeu mă va ierta mai târziu”. Ce faci prin aceasta? Nimic altceva decât că îți subscii osândă la iad. Spune-mi te-ai arunca de bună voie în fântână zicând: „Cine știe, poate voi scapa de moarte?” De bună seamă că nu! Atunci cum îți poți răzima mântuirea veșnică pe o nădejde așa de slabă, pe un „cine știe”? O, câți s'au pierdut cu aceasta blestemată nădejde. Nu înțelegi că nădejdea celui ce face prin aceasta păcate nu mai e nădejde ci înșelăciune, cutezare oarbă, care nu-l îndeamnă pe Dumnezeu la îndurare ci la mânie și răzbunare?

Dacă acum nu te împotrivesți ispitei și patimii, mai târziu putere sufletului tău în urma păcatelor va fi și mai slabă, și mai orbit și împetrit în răutate; iar Dumnezeu dela acestea suflete rând pe rând își retrage ajutoarele grației sale. Sau doar sperezi că Dumnezeu îți va înmulți lumina și grațiile sale în timp ce tu îți vei fi înmulțit păcatele?

Noua prorocie cu noui apucături

(continuare din pag. 8)

Răcneau — adventiștii — ca și puii de leu, mugeau și apucau prada (pe oameni) și nimeni nu putea să scape (Isaia 6,29).

Poporul auzind și citind bazacniile înspăimântătoare în fițiucile acestor „pierde vreme” s'au înrîcat grozav. Unii au început să serbeze sâmbăta și să dea bani ca să o poată țipări în mai multe exemplare.

Din banii încasați își cumpărau mâncare, îmbrăcăminte, ect. ect. iar din ce le-a rămas și-au cumpărat o tipografie cu mașinărie care a o învățea cu mâna. După câțiva ani și-au cumpărat o tipografie modernă.

E. G. White cu angajații ei au cucerit și stricat multe inimi și suflete prin metodele diavolești. Astfel începând din anul 1845 până la anul 1903 a zăpăcit 77.554 persoane dela cari au stors 923.724.000 apoi daruri de abnegație 150.000.000 adică în total un miliard șaptezeci și trei milioane și șaptesutdouăzecișipatru mii lei (Straja dimineții) 1937, Solul Misionar VII N. 3-4 pag. 42 și Concordanța mărturiilor de D. Nicolici pag. 249).

Frumoasă sumă a încasat E. G. White cu tovarășii ei! Acum nu mai era tristă, ci veselă și fericită.

Bărbatul ei nu mai mergea la cărat de piatră nici la tăiat de lemne, obosit, rupt de foame, cu haine sdrențuite, ci erau în palat și trăses îmbrăcați în Batlle Creek. Aici avea trei instituții dintre cele mai moderne din lume: Tipografie, casă de editură și sanator.

Hazuri**CAMATĂ**

—Măi Ițic, n'ai tu să-mi împrumuți 100 lei?

—Am! dar eu nu-i împrumut. Li dau numai pe camătă.

—Dă-mi atunci, și-ți voi plăti camătă. Câtă vrei?

—O sută, după sută.

—Bine dă-i încoace.

—Poftim.

—Mulțumesc

—Măi bade Gheorghe, eu însă vreau camătă înalte. Dă-mi suta îndărăt și peste un an îmi dai și capitalul.

INCURCĂTURĂ

Un țigan fură niște găște și le băgă într-o pereche de dăsași. Pe stradă se întâlnește cu un român care-l întreabă:

—Măi țigane ce ai în desaga dinainte

—Niște ciocane mânca-te-aș

—Dar în ce-a dîndărăt.

—Cealaltă gâscă...

REPARAȚIE

Ioan Baciuc întâlnește pe bunul său prieten Nichita cu un cocoș în mână.

— Unde te duci cu cocoșul?

— La ceasornicar

— De ce-l duci la ceasornicar?

— Are ceva defect și vreau să-l repar, căci până acum cânta regulat la oara trei dimineața, și de câteva zile nu cântă decât dela 5 oare.

Paludismul boala cea mai răspândită pe pământ

Paludismul bântue mai ales în ținuturile tropicale și subtropicale sub formă de paludism periodic, în zona temperată.

La tropice îl întâlnim mai ales pe coaste și pe lagune. Paludismul fiind o boală ucigătoare a populației, se duce contra ei o luptă dărză. În regiunile în care această boala bântuie sub forma unei epidemii cauzează paralizarea muncii câmpului, desorganizând economia națională.

Pierderile de vieți omenești se urcă anual la milioane. În 1909, scriitorul american L. O. Howard a stabilit că în Statele Unite s'au produs 3.000.000 de cazuri de malarie. În afară de pagubele cauzate de pierderile prin moarte, tratament și incapacitate de muncă, s'au cheltuit 10.000.000 dolari

Paralel cu aceasta Sir Ronald Ross stabili că numărul morților de malarie în Indiile Britanice este de 1.300.000 oameni

În Indiile Neerlandeze deasemenea paludismul reprezintă un pericol pentru plantații și în multe regiuni ale Indiilor Neerlandeze problema malariei sau stărpire ei echivalează cu „a fi sau a nu fi” a populației și în treprinderilor de acolo. Pierderile de vieți omenești sunt foarte mari. După profesorul Schuffner din Amsterdam, paludismul se află în fruntea statisticilor cazurilor mortale în Indiile Neerlandeze și ocupă acum un loc destul de însemnat.

În legătura cu aceasta, este de remarcat că posedăm de multă vreme un remediu contra paludismului, ceiace permite să facem afirmațiunea: nu trebuie să moară de malarie cel care ia la timp și corect chinină. Chinina este de ne'nlocuit în lupta contra malariei. Astăzi metoda pentru prevenirea și vindecarea malariei este cura scurtă de chinină pe care Comisia de Paludism a Societății Naționale o fixează la 1—1.2 grame de chinină în tim de 5—7 zile.

Cura complimentary nu se va face, ci toate recidivele se vor trata în acelaș mod. Pentru profilaxie se recomandă o doză de 0,4 grame chinină în tot timpul perioadei paludismului și încă puțin după aceea pentru ca să dispară și simptomele bolii. (23)

INDRUMARE AGRICOLĂ

În cursul lunii August o echipă a serviciului agricol județean Cluj, în frunte cu d-ni inginer Larionescu și dr. Ilarie Nemeș, șeful serviciului, au ți-

nut mai multe conferințe cu caracter de propagandă pentru îndrumarea agricolă a locuitorilor din comunele Mociu, Jucul de Sus, Jucul de Jos, Cojocna și Someșeni din județul Cluj.

SILIZURI (MAGAZII)

Ministerul aerului și marinei, a hotărât ca pentru mai bună păstrare a cerealelor românești să se construiască 80 de silozuri în diferite stațiuni de cale ferată.

Legea a și fost promulgată.

Aceste silozuri care vor fi construite de ministerul aerului și marinei vor avea o capacitate totală de 424 mij de tone.

Cronică**DIN ȚARA**

În țară odată cu instalarea rezidenților regali conform noii legi administrative domnește o liniște desăvârșită și asigură în viitor un progres simțitor. Faptul acesta relatat zilnic de ziare nu poate fi decât îmbucurător. Se zice și de acord și cu credința noastră căci „Asistăm la o lichidare a birocrației și la o simplificare reală a aparatului de stat în ritmul unor inovații epocale”.

Cetățeanul de ieri, veșnic hârțâit în toate părțile pentru ai rezolva un necaz—noua orânduire administrativă care are „rolul de arbitraj (impăciuitoare) tocmai în ciocnirea interesului particular cu cel obștesc” îi garantează o grabnică și părintească rezoluție. Asta e și bine căci nu poate fi un lucru mai sfânt decât a-ți apleca urechia suferințelor semenului tău mai jos pus în organizația socială, și ai rezolva necazul. Să fie numai aceasta un lucru realizabil, căci intenția legiuitorului prin noua reformă administrativă a fost numai bună. Legile aproape în totdeauna sunt bune numai celor cărora li se cere executarea nu sunt totdeauna bune. Legea bună să fie aplicată cu tărie și cei ce o calcă să fie aspru sancționați. Să devină nu numai în teorie ci și în practică o „lege de echitate socială”.

DIN STRĂINĂTATE

Răsboiul spaniol e prea învechit ca să mai pasioneze mult. Sfârșitul nu se prevede.

Se vorbește cu oarecare pasiune și critică despre războiul Chino—Japonez. Toate aceste catastrofe deja pornite, organele internaționale de împăciuire a litigiilor (conflictelor) dintre state nu prea se ocupă așa intens de ele. Diplomația întreagă a statelor își îndreaptă privirea spre Germania. Diploma-

ții puterilor occidentale pun toate eforturile științii lor pentru a media conflictul Germano—Cehoslovac, care odată deslănțuit ar împinge întreaga Europă într-o nouă „vale a plângerilor”. Vor reuși? Eu cred că da, căci forța morală a celor mai multe state e prea puternică pentru a nu-l putea împiedeca și pelângă aceasta „sunt legi mai puternice decât toate legile—Legea păcii legea lui Dumnezeu”

DUDU

Nu vă pierdeți timpul

căutând în ziare și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție special creată și bine organizată pentru aceasta

poate face acest lucru mai bine și mai

efțin ca dvs.

„Serviciul Gazetelor”

Agenție internațională de presă și publicitate

BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24

telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din strălăitate, tot cese scrie în presa din toată lumea și procură tăeturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

AVIZ

În vederea unei bune reușite a Congresului general al Agrului care se va ține în Toamna aceasta la Cluj, Onorații membri ai Agrului Diecezan sunt rugați să binevoiască a-și achita cotizația anuală; cei din Cluj încasatorului prevăzut cu tablou și chitanțe semnate în regulă; iar din provincie, preoții sunt rugați ca sumele încasate dela membrii să le trimită pe adresa D-lui E. Birtolon la Banca Economul, cunoscând că se vor trimite cu întoarcerea poștei chitanțele individuale.

Casseria Agrului Diecezan

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumire următoarele abonamente sosite dela ultimul număr până la 7 Septembrie 1938.

Din Cluj: Băgărean Iosif 100 lei, Provincie: Reuniunea Mariană Borșa 250. Frâncu Leontina 65, Rus Maria 50 lei.

P. T. Buc. Pentru indicațiunile sincere și prietenești ce ne dați în interesul nostru vă servim cu abonament de onoare la „VIEȚA CREȘTINĂ” fără să aveți față de noi altă obligație F.

Rugăm pe fiecare cititor să ne

câștige câte un nou abonat

Citiți plătiți și răspândiți
„VIEȚA CREȘTINĂ”

Tip. „VIEȚA CREȘTINĂ” Cluj